

1 Ιανουαρίου 2017

Η Παναγιά των Κυνηγημένων

Πολιτισμός / Εκδόσεις

Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα για παιδιά και εφήβους. Οι μικροί ήρωες αφού επιβιώσουν από την καταστροφή της Σμύρνης προσπαθούν να εκπληρώσουν μία υπόσχεση που τους οδηγεί στο πανέμορφο νησί της Αμοργού.

Μέσα από τα μάτια πέντε μικρών παιδιών περιγράφονται όλα τα γεγονότα, που σημάδεψαν την ελληνική Ιστορία την περίοδο πριν και μετά τη Μικρασιατική καταστροφή. Ήρωας και πρωταγωνιστής ο Σμυρνιός Γιώργος Σεϊζάνης, που, μεγάλος πια σε ηλικία, αποφασίζει να περιγράψει στα εγγόνια του τα γεγονότα, όπως ο ίδιος τα έζησε.

Όλα ξεκινούν στη Σμύρνη, όταν τυχαία τα παιδιά μαθαίνουν για ένα μυστικό, υπόγειο εκκλησάκι, που βρίσκεται κάτω από την εκκλησία της Αγίας Φωτεινής. Εκεί φυλασσόταν από παλιά και η εικόνα της Παναγιάς της Κυνηγημένης. Κι όταν οι εχθροί μπαίνουν στη Σμύρνη και τα παιδιά χάνονται από τους γονείς τους, βρίσκουν καταφύγιο στην υπόγεια εκκλησία. Μόνα τους αναζητούν τρόπο να φύγουν για την Ελλάδα και όταν, μετά από πολλές περιπέτειες φτάνουν εκεί, ψάχνουν τους δικούς τους.

Μαζί τους έχουν και κάτι πολύτιμο, που τους δίνει δύναμη και ελπίδα, την ίδια την εικόνα της Παναγιάς της Κυνηγημένης, που θέλουν να τη μεταφέρουν στο μοναστήρι της Παναγιάς της Χοζοβιώτισσας, στην Αμοργό, όπου και η παράδοση αναφέρει ότι είναι το σπίτι της.

Ο αγώνας επιβίωσης των παιδιών στέλνει ένα βαθιά αντιπολεμικό μήνυμα: το μήνυμα της ελπίδας και της ανάδειξης του ανθρώπινου μεγαλείου, που, όσο και αν

η ψυχή υποφέρει, όποιες συνθήκες και αν αντιμετωπίζει, όσο και αν είναι «κυνηγημένη», έχοντας βαθιά πίστη και συνεχή αγώνα καταφέρνει να ξεπερνά τα πάντα.

Απόσπασμα από το βιβλίο:

Η κυρα-Βέρα κάθε πρωί φαρμακωνόταν, όταν μας έβλεπε να ανεβαίνουμε στο κάρο.

- Θα πάω εγώ, έλεγε.

Μα δε θέλανε γυναίκες για τη δουλειά και κυρίως μεγάλες σε ηλικία. Μόνο εμάς, που ήμασταν παιδιά και είχαμε γοργά χέρια.

- Εσύ να κοιτάς τα κορίτσια μας, της απαντούσε ο Χριστόφορος.

- Δεν είναι και δύσκολη δουλειά, της έλεγα εγώ, περνάμε και την ώρα μας.

- Τότε να έρθουμε και εμείς, πετάγονταν τα κορίτσια.

- Πρέπει εσείς να μείνετε στο σπίτι και να προσέχετε την κυρα-Βέρα, τους έλεγα.

- Εκεί είναι κούραση. Εσείς δεν αντέχετε, έλεγε η κυρα-Βέρα και τις έκανε να σιωπάσουν.

- Κουράζεσαι; με ρωτούσε η Άννα και με κοίταζε στα μάτια.

- Όχι, όχι, της απαντούσα.

Ψέματα της έλεγα. Η δουλειά ήταν δύσκολη και το βράδυ, όταν γυρνούσαμε πίσω, τα χέρια μου πόναγαν και πρήζονταν. Τα σκισίματα από το δέντρο της μαστίχας έτσουζαν και δεν μπορούσα ούτε να πλύνω τα χέρια μου. Ο Σίμος είχε γεμίσει φουσκάλες και στα πόδια. Τα παπούτσια του είχαν από κάτω φθαρεί τόσο, που στο ένα μάλιστα φαίνονταν και τα δάχτυλα. Ο Χριστόφορος είχε ξεκολλημένες τις σόλες του και κάθε τόσο τις έβαζε στη θέση τους και έπειτα συνέχιζε τη δουλειά. Όσο για μένα πήρα από μόνος μου ένα μαχαίρι και έκοψα μπροστά το δέρμα από τα παπούτσια και τα έκανα πέδιλα. Δεν άντεχα άλλο. Νομίζω πως τα πόδια μου από το πρήξιμο και την ορθοστασία μεγάλωσαν και δε χωρούσαν πια μέσα.

Τα ρούχα μας ήταν και αυτά σκισμένα και λερά. Μαυρίλα και λεκέδες παντού. Όσο και να τα έτριβε η κυρα-Βέρα, δεν μπορούσε να τα ξασπρίσει. Ο Σίμος γελώντας την παρότρυνε να μην παιδεύεται άλλο με το τρίψιμο.

- Ας' τα, κυρα-Βέρα. Αυτή η βρωμιά δε φεύγει. Είναι από όσα περάσαμε, σαν αποτύπωμά τους. Μου θυμίζουν ένα βιβλίο που είχα με τον Ροβινσώνα Κρούσο. Έτσι ήταν και τα δικά του ρούχα. Σκισμένα και σημαδεμένα. Και έλεγα, ο χαζός, από μέσα μου, όταν διάβαζα το βιβλίο, «δεν θα ζήσω και εγώ καμιά τέτοια συναρπαστική περιπέτεια!». Και να τώρα εγώ ναυαγός!

Πηγή: *Η Παναγιά των Κυνηγημένων, από τις εκδόσεις Άθως Εφηβικά.*

<http://bit.ly/2iSDieW>